

கணநாயகர் நேரு

முதல்வர் கலைஞர்

தி.மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர் அன்பழகன்
ஆய்வக நூல் நிலையம்
சென்னை-113

பதிப்புரை

மறைந்த இந்தியப் பிரதமர் பண்டித நேரு அவர்களின் நூற்றாண்டு நிறைவு விழாவினை நாடு கொண்டாடி வருகிறது.

அதன் தொடர்பாக, நேருவைக் குறித்து 1970-இல் சென்னைப் பல்கலைக் கழக நூற்றாண்டு விழா மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் தலைமை ஏற்று, நேருவைக் குறித்துப் பாடிய கவிதையையும், டாக்டர் கிருஷ்ணா ஸ்ரீநிவாஸ் அவர்கள் அந்தக் கவிதைக்கு எழுதிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் 'குணநாயகர் நேரு' என்னும் தலைப்பில் இச்சிறு நூலாக வெளியிட்டு மகிழ்கிறோம்.

இயக்குநர்,
செய்தி-மக்கள் தொடர்புத் துறை,
தமிழ்நாடு அரசு.

14.11.1989

குணநாயகர் நேரு

முதல்வர் கலைஞர்

முன்னை இருள் விலக்குதற்கு
முயல்கின்ற தமிழ் அரசு
முதுபெரியோன் காந்தியாரின்
மூத்த பிள்ளை நேருவுக்கு...
முத்தமிழால் கவி தொடுக்கும்,
புவியரங்கில் புகழ்குவித்த பண்டிதர்க்குக்
கவியரங்கில் மாலை சூட்டும்...
பூத்திருக்கும் தோட்டத்தில் புகுந்துவிட்ட என்றனுக்குக்
காத்திருந்த காட்சியொன்றைக் கவியாக்கித் தருகின்றேன்,
சிரிக்கின்ற மல்லிகையின் காதுகளில் செண்பகம்தான்
ஏதோ சேதி தனைச் சொல்ல;
சேர்ந்திருவர் சாமந்தியிடம் ஓடி...
அவள் செவியில் வாய் வைத்தார்...

பின்னர்

மூவருமே முல்லையிடம் முனகிவிட்டு

அவளோடு

நால்வருமே நந்தவனம் முழுவதும்
நடைபோடத் தொடங்கி விட்டார்
யாரைத்தான் தேடுகின்றார் பூப்பெண்கள்?

கட்டுதற்கு

நாரைத்தான் தேடியலைகின்றாரோ—என எண்ணி

நான் வியந்தேன் ...

தென்றலிலே மணம் பரப்பித் தேடுகின்றார்

தேடுகின்றார்

தெரியவில்லை யாரை என்று...
''முழங்காலை வலிக்குதடி'' என்றாள் முல்லை
''சிவந்ததடி என் பாதம்'' எனச் செண்பகம் இளித்தாள் பல்லை ...

சாமந்தி மல்லிகை இருவர்க்கும் பெருந்தொல்லை—
பூங்காவின் மூலையொன்றில் புலம்பல் ஒலி கேட்டவுடன்
பூப்பெண்கள் ''அதோ, அதோ!'' எனச் சொல்லி
அந்த இடம் பறந்திட்டார் ...

''பூமானே! புகழ்க்குன்றே! போனாயோ என் தலைவா?
கோமானே! கொள்கை வேந்தே! உன்னைக்
கொள்ளையிட்ட கூற்றெங்கே?
எனையெடுத்து முத்தமீந்து இதயத்தில் ஏற்றிக் கொண்டாய் —இன்று
எனைவிடுத்து நீ மட்டும் நெடுந்தொலைவு போய்விட்டாய் ...
என்ன நியாயம்?
இதழுக்குத் தேன் தருவாய்-பதிலுக்கு
நான் தருவேன் ... மறந்தா விட்டாய்?
மார்பகத்தில் அணைத்திருப்பாய்
மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரளும்
மங்கையென்னைப் பிரிவதற்கு உன் மனம்தான் கல்லோ?''
எனக் கதறும் ஒலி கேட்டு
இனிய நறும் பூப்பெண்கள் அருகே சென்றார் ...
மடை திறந்த வெள்ளம் போல் கண்ணீர் கொட்டி
மயங்கிவிழும் நிலைமையிலே ரோஜா நின்றாள் ...
மல்லிகை முல்லை அருகே சென்று—
''என்னடி ரோஜா இன்னமும் அழுகை?

நல்லவர் இருந்தார் நானிலம் வாழ ...
வல்லவர் இருந்தார் வாரி அணைக்க ...
போனது வருமோ? புலம்பலை நிறுத்து!
பூக்களின் ராணி! புன்னகை காட்டு!''
ஆறுதல் கூறினர், அழகு ரோஜா
தேறுதல் பெறாமல் தேம்பி யழுதாள்.
''இரவு உமிழும் எச்சில் என்பேன் பனித்துளியை-என்
இறைவனது இதழ் முத்தம் அமுதம் என்பேன் ...
அன்றமுதம் தந்தெனக்கு ஆசை காட்டி ...
இன்றென்னை எச்சில் பனித்துளியில்
நனைத்து விட்டார்; என் செய்வேன்?
முடிசூடா மன்னரவர் இனி என்னைச் சூடார்
என நினைக்கும் போதெல்லாம்
முள்ளாகக் குத்துதடி மேனியெல்லாம்!
வாழ்வில் சிரிப்பில்லா எனக்கு இந்தச் சிவப்பெதற்கு?
மனத்தில் மகிழ்வில்லா எனக்கு நறு மணந்தான் எதற்கு? ...
இந்தியச் சிம்மாசனத்தில் அவர் இருந்தார்—அவர்
இதயச் சிம்மாசனத்தில் நானிருந்தேன் ...

உறங்குகின்றார் விழித்தெழுவார்; படி
இறங்கி வந்து பாவையெனை அழைப்பதற்குள் ... அவர் நெஞ்ச
அரங்குதனில் ஆடுதற்குச் சிவப்பாடை புனைந்து நின்றேன்
அதற்குள் காலக்
குரங்கின் கை 'மாலை'யாக ஆக்கிவிட்டார் என் வாழ்வை

போய்விடுங்கள் எனை விடுத்துத் தனியாக
புனிதனவன் பிறந்த நாளில் கண்புனலை அவன்
காலடிக்குக் காணிக்கை யாக்குதலே
என் கடமை'' ...
ரோஜாவின் சொற்கேட்டுச் சோர்ந்து போனேன் ... தன்
ராஜாவின் பிரிவாலே வாடுகின்ற அவளை யெண்ணிப்
பேசாமல் திரும்பி விட்டேன், இன்றென்
மனைவி கூந்தல் மணம் வீசாமல் போகட்டுமென்று
மலர் எதுவும் பறிக்காமல் வந்துவிட்டேன்-இன்று
மலர் பறித்தால், அது மாவீரன் நேருவுக்கு மாலை தொடுத்திடவே! ... நம்
மடி பறித்துச் சுதந்திரத்தை அபகரித்த வெள்ளையரின்
கொடி பறித்து விடுதலைக் கொடி பிடித்த கொள்கை வீரன்
அடி கொடுத்தால் வாங்கிக் கொண்டு
அடக்குமுறை தாங்கிக் கொள்ள
அண்ணல் வகுத்த வழி
அயராதுழைத்த சிங்கம்!
இளமையின் எழிலை
இருட்டுச் சிறையில்
கழித்த தியாகி!
எண்ணெயிட்ட கடுகாய் வெடிக்கும் கோபம்—எனினும்
எண்ணெயிட்டார் விடுதலை வேள்விக்கென்போம்!
பணமலைக்கிடையே பிறந்தார் எனினும் ஏழையை அணைக்கும்
குணமலையாகத் திகழ்ந்தார் என்போம்!
பணியின் விரைவைப் பம்பரம் என்பர்;
பண்டிதர் பணியோ பம்பரம் தோற்கும்—

இடி இடிக்கும் பேச்சில்-இளமை
துடி துடிக்கும் எழுத்தில்-தேன் ஒரு
படி இனிக்கும் பண்பில்-அதிர்
வெடி முழக்கும் செயலில்-விடாப்
பிடி யிருக்கும் குணத்தில்-விடுதலைக்
கொடியிருக்கும் கையில்-கொஞ்சம்
முடியிருக்கும் தலையில்

(இங்கென்ன வாழ்கிறதோ? எனக் கேட்காதீர் எனைப் பார்த்து!)

நீதிக்கு எதிரானவற்றையெல்லாம்
நேர் நின்று எதிர்த்ததாலே நேருவானார்...இந்திய
நீள் எல்லைக்கோடு தன்னைப் பெரும்பகைவர் கடந்தபோது-என்ன
நேருமோ என்றேங்கி இருந்த மக்கள்
நெஞ்சின் துயர் துடைத்து, எதுவும்
நேராது நான் இருக்குமட்டும் எனச் சொல்லி நேரு வானார்

துணிவிருந்தால் உள்ளத் தூய்மையிருந்தால்
துன்பம் நேருமா? எனக் கேட்டார் குழந்தையிடம்—
இன்பமே நேரும் மாமா என்றது பிஞ்சும் பூவும்-
இதனால் 'நேரு மாமா' வானார்...

மதம் கடவுள் நம்பிக்கை, இவைகளிலே
அவர் கொள்கை தனி எனினும்-பிறர்
மனம் புண்படாமல் நல்வழியில் ஆட்சி செய்தார்-தன்
மரணத்தின் பின்னாலே மதச் சடங்கு வேண்டாமெனத்-தக்க
தருணத்தில் உயிலெழுதி உலகிற்கு ஒளி செய்தார்
நடுநிலைத் தன்மை நலமெனக் கொண்டு
நானிலம் போற்ற நமது பூங்குன்றனார் நவின்ற—
"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற மொழிக்குத்
தோதாய்க் கொள்கை தொகுத்தே சொன்னார்.
காலத்தின் கோலம் காட்டுக்கு ராஜாவாய்க் கர்த்தபம் ஆகும்
ஏலத்தில் சில பேர் கோபுர உச்சியில் குந்திக் கொள்வர்; இந்திய
ஞாலத்தின் தலைவராய் ஜவகர் ஆனது இவ்வித மல்ல!- அவர்
சேலத்து மாம்பழம் - சென்னைக் கடற்கரை -
கொற்கை முத்து - கொள்ளேகால் பட்டு -
தஞ்சைக் கோயில் - தண்புனல் காவிரி -
தறியில் காஞ்சி - தடந்தோள் பாண்டியன் -
கருத்தில் மாறுதல் இருந்த போதிலும்-
காலமானார் நேரு என்றதும்- கண்ணீர் உகுத்தார் கலங்கி அழுதார்
காராக்கிரகம் கிடந்த அண்ணா ...
கண்ணிய அரசியலைப் போற்றிடும் நாட்டில்
கண் நிகர் நேருவைப் புகழ்வோம் பாட்டில்!

படை துள்ளி வரும் - பகை
அள்ளி வரும் - எரி
கொள்ளி வரும் - கரும்
புள்ளி வரும் - சீனக்
கள்ளி வரும் - எனச் சிலர்
எள்ளி வரும்போது - விடி
வெள்ளி வரும் எனப் - பகை

கிள்ளி எறிந்தான் ... இன்று திருப்
பள்ளி அயர்ந்தான் - நேரு -
திருப்பள்ளி அயர்ந்தான்!

'வாய் மடித்துக் கிடந்த தலைமகனை நோக்கி
மணியதரத் தேதேனும் வடுவுண்டாயோ?'' எனத்
தாய் அடித்து மோதி அழும் காட்சிகளைப்
பேய் ஆட்டம் போடுகின்ற போர் முகத்தை
நாய் நரிகள் தீனி தின்னும் கொடுமைக் கூத்தைக்
காய், பழம், பூ பிஞ்சு, சாய்ந்து விழும் சமர்க்களத்தை - நம்
கலிங்கத்துப் பரணி சொல்லும்; அந்தக்
கலிங்கத்தில் அமைதி பூண்ட அசோக மன்னன்
கண்டெடுத்த அறவழியில் உலகு காக்க நேரு பிரான்
கழுகுகளின் இறக்கை வெட்டி வெண்புறாவைப் பறக்க விட்டார்
விண்ணின் மேலே! ...

''தலையாகிய அறமே புரி
சரி நீதி உதவுவாய்
சமமே பொருள் ஜனநாயகம்
எனவே முரசறைவாய்'' இது
அலை மோதிடும் புதுவையின்
கலைமேவிய பாவலன் - நம்
நிலை மாறிடப் பாடிய காவியம்!
ஜனநாயகம் ஜனநாயகமென
ஜவகரும் முழங்கிடச்-சிலர்தம்
தனிநாயகம் சிறந்திடச் செயல்பட்டதை மறந்திடோம்—
பணநாயகம் கணநாழியில் தகர்ந்திடக்
குணநாயகர் நேருவும் உடன் முனைந்திடக்
காலந்தான் போதவில்லை
காலமுமே பொறுக்கவில்லை!

(முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் 14.11.1970-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற பண்டித நேரு குறித்த கவியரங்கத்தில் தலைமை வகித்துப் பாடிய கவிதை.)

BEAUTY ROSE WEPT

I will narrate
The Scene I saw:
In flower grove
I now entered:

Champak flower whispers
Strange tidings
Into the ears
Of Jasmine flower:

They both neared
A Samanthi flower
And whispered words:
Then all the three
Took Jasmine on ride
And walked the grove:

What do they seek
These flower women?
In search of thread
To weave a garland?

I stood staggered!
"My foot aches"
—Jasmine cried.
"My legs bleed"
—Champack groaned

The flowers heard a wail
And rushed to that spot

'O Lord! Renowned!
Leader Immaculate!
Where is the end
That left us orphaned?
You kissed
And took us to your heart,
You honeyed our lips
And rhapsodised our hearts —
Drowning all
In depths of joy—
How dare you leave
We four bereaved?"

Hurling walls,
She shed
A flood of tears
And stood -
An enchanting Rose!

Jasmine asked:
"Why do you weep
O Rose! So sweet?
That Goodman lived
To save oppressed
But now he is gone
Stop your wail
You, Queen Flower! Smile."

But Rose still wept:
"Dewdrops were manna to me!
He will not wear me anymore!
Thorn pricks? Why this red?
Why this perfume?

He was on Throne of Bharath
And I throned in his heart!
A sleep will wake up:
I was to dance with him!
But he is gone!
My life a grim bygone!
Leave me alone and let me
On his birthday offer myself
At his tender feet!"

I grieved over Rose's Tale
And returned,
Not Severing any flower
From the tossing bower
But if I gather flowers
I will weave a wreath
And garland Nehru
A gloried Maha Meru?

He is a Hero
Who sculptured Freedom for Ind!

Bearing crucial lashes
He walked the Path
Gandhiji trod,
His youth spent
In prison den!

Though fuming in ire when irked
Flames of Sacrifice he nurtured
And born with golden means
He lived with men in indigence.

Touring Ind
Like a whirlwind—
Thunder in words
Manna in smiles

Wisdom in pen
Explosion in deeds
Stubborness in creeds
Liberty in his veins

He fought with fists
All injustices
And stood as fortress
When in distress,
Giving Indian mass
His cheering solace,

Can anguish accost you
If pure you live?
—He asked as child
He was grand Uncle
To millions:
God and Religion
He respected
And reigned Ind —
No one pained!
He banned obsequies
When leaving all the world
And nobly Remained
An Apostle of Peace—
All country mine
All kith and kin!

He never stood
As unapproachable!
Even when peaked in Power
He Remained—
A sweet Salem Mangoe!
A chosen Pearl!
A silken Garb!

A leaping Kaveri!
A Tanjore Temple Tower!
A revered Jawahar!

Translation: Dr. Krishna Srinivas

Surya Narain.

